Bosch nem értette, hogyan bírják ki itt az emberek. Úgy érezte, a tavi széltől jéggolyóvá dermednek a szemei. Előkészület nélkül vágott bele ebbe a megfigyelésbe. Vékony ballonkabát volt rajta, mely még egy szánhúzó kutyát se tudott volna melegen tartani a chicagói télben. Nem hitt a közhelyek igazságában, mégis ezt gondolta: Öreg vagyok én már ehhez.

ÉJJELI BAGLYOK

A megfigyelt személy befordult a sarkon és délnek tartott a tómelléki park felé. Bosch tudta, hová igyekszik, mert előző nap is erre ment a könyvesboltból, amikor ebédszünete volt. A múzeumhoz érve felmutatta a tagságiját, és nyomban beengedték. Boschnak sorba kellett állnia a jegyért, de nem aggódott, hogy szem elől veszíti az illetőt. Tudta, hol lesz. A ballont magán hagyta. Egyrészt csontig átfagyott; másrészt tudta, hogy úgyse marad tovább egy óránál – a lánynak vissza kell mennie a könyvesboltba.

Gyorsan áthaladt a kiállítótermek során, egyenesen az állandó Hopper-kiállításhoz. A lányt ott találta a hosszú egyetlen padon. Már elővette a jegyzetfüzetét meg a ceruzáját, és dolgozott. Előző nap meglepve látta, hogy – miközben oda-odapillant a festményre – nem rajzol, hanem ír.

Bosch gyanította, hogy a Hopper-kép a múzeum legnagyobb attrakciója. Sokan jöttek megtekinteni, és álltak meg előtte, eltakarva a kilátást a lány elől. Aki soha nem köhintett figyelmeztetésül. Nem is szólt. Néha jobbra vagy balra kihajolt mögülük, és Bosch halvány mosolyt vélt megjelenni ajkán, mint aki örül a felfedezésnek, melyet az új nézőpontnak köszönhet.

Négy japán turista ült mellette. Gimnazistáknak látszottak, akik a mester legismertebb művét jöttek tanulmányozni. Bosch a terem másik oldalán állt meg, a lány háta mögött, hogy az ne vehesse észre. A hidegtől és a hosszú sétától fájtak az ízületei. A kezét dörzsölgette, hogy valamelyest felmelegedjen. Nem talált olyan épületet, ahonnan belülről látott volna rá a könyvesboltra. Kint, egy garázs bejáratánál várta, hogy a lány kijöjjön ebédidőben.

Bosch látta, hogy a pad széléről feláll az egyik diák. Odament és leült a másik három takarásába. Anélkül, hogy előrehajolna, megpróbálta kilesni, mit ír a lány a füzetébe, de mert az balkezes volt, a szöveg csak jobbról látszott.

Amikor egy pillanatra eloszlott a tömeg, felnézett a képre. A pultnál, a kép sötét részével szemben ülő magányos férfi vonta magára tekintetét. Tőle odébb egy pár ült. Unottnak látszottak. A magányos férfi nem törődött velük.

– Ideje indulnunk.

Bosch levette a szemét a képről. Egy idős japán nő intette magához a diákokat. A két lányka meg a fiú felállt, és kisietett a teremből, hogy csatlakozzon a többiekhez. Lejárt a kép megtekintésére szánt öt percük.

Bosch egyedül maradt a megfigyelt személlyel. Másfél méter választotta el őket egymástól. Bosch rájött, hogy hiba volt leülnie. A lány jól megnézhette, ha épp nem a képre vagy a füzetére figyelt. Emlékezhet rá, ha másnap ismét itt lesznek. Egy ideig mozdulatlan maradt, hogy ne keltsen figyelmet. Úgy döntött, vár két percig, aztán feláll. Félrenézett, hogy ne látsszon az arca. A lány egyelőre nem észlelte a jelenlétét, ezért Bosch ismét a képre fordította figyelmét. Azon törte a fejét, hogy a festő miért kintről mutatja meg a bisztró belsejét. Miért az éjszaka árnyaiból emeli ki.

Ám ekkor megszólalt a lány.

– Nagyszerű, ugye? – kérdezte.

– Tessék?

– A festmény. Nagyszerű kép.

– Igen, többen is mondják.

– Maga ki közülük?

Bosch megdermedt.

– Hogy érti ezt?

– Melyik alakkal azonosítja magát? Ott az a magányos férfi. Aztán a pár, amelyik nem örül túlságosan, hogy ott kell lennie. És a pultos, aki kiszolgálja őket. Maga melyikük?

Bosch a kép felé fordult.

– Nem is tudom... És maga?

– Egyértelműen a magányos figura. A nő unottnak látszik. A körmét nézegeti. Én sose unatkozom. Úgyhogy a magányos alak.

Bosch a képet nézte.

– Igen. Azt hiszem, én is.

– Maga szerint mi a történetük?

– Az övék? Miből gondolja, hogy van nekik?

– Mindig van történet. A festészet történetmesélés. Tudja, miért „Éjjeli baglyok” a címe?

– Nem. Nem igazán.

– Hogy miért éjjeli, nyilvánvaló. De vegye szemügyre a fickót, aki a nővel van!

Bosch megnézte, és rögtön rájött. A fickó orra hegyes, hajlott. Mint egy madár csőre. Fenn van, tehát bagoly.

– Látom – mondta.

Elmosolyodott és bólintott. Tanult valamit...

– De nézze csak a fényeket – mondta a lány. – A képen az összes fény a bisztróból jön. Az vonzotta oda a szereplőket. Fény és árnyék, jin és jang jól láthatóan.

– Festőnek gondolnám, de maga nem rajzol, hanem ír a füzetébe.

– Nem vagyok festő. Író vagyok. Illetve remélem, egy napon az leszek.

– Bosch tudta róla, hogy 23 éves. Túl fiatalnak tűnt ahhoz, hogy íróként már bármit is elért volna.

– Szóval írónak készül, de egy festményt megnézni jön ide.

– Ihletet merítek. Úgy érzem, rengeteget tudnék írni róla. Ha gondom van, idejövök. Segít túljutni rajta.

– Miféle gond?

– Az írás arról szól, hogy mi következik. Néha nem jön könnyen. Ezért jövök ide és nézegetek ilyesmiket – mutatott szabad kezével a képre. – És eltűnik a probléma – mondta bólintva.

Bosch szintén bólintott. Érteni vélte, hogy mi az ihlet, és hogy hatni tud egy egészen más területre is, és ott hasznát lehet venni. Mindig úgy gondolta, hogy a szaxofon hangjának tanulmányozása és megértése jobb detektívvé tette. Nem tudta biztosan az okát, és hogy ezt magának vagy másnak ki tudná fejteni valaha is. De tudta, hogy Frank Morgan „Altatódal" című számától valahogy jobb lett abban, amivel foglalkozik.

– A festményről ír? – kérdezte a lány füzetére pillantva.

– Nem. Regényt írok. Azért járok ide, mert remélem, hogy átragad rám valami a festményből – mondta nevetve. – Tudom, őrültségnek hangzik.

– Nem igazán – mondta Bosch. – Azt hiszem, értem. Egy olyan valakiről szól a regénye, aki magányos?

– Igen, nagyon is.

– Magából indult ki?

– Részben.

Bosch bólintott. Szívesen beszélgetett a lánnyal, pedig ez helytelen szakmailag.

– Ennyit rólam – mondta az. És maga miért van itt?

A kérdés meglepte Boscht.

– Hogy én miért vagyok itt? – próbált időt nyerni. – A kép miatt. A maga valóságában akartam látni.

– Két egymást követő napon?

Bosch lebukott. A lány mosolyogva a saját szemére mutatott.

– Az írók, mint mondják, jó megfigyelők. Tegnap láttam magát itt.

Bosch szégyenlősen bólintott.

– Nem tudtam nem észrevenni, hogy mennyire fázik. Ez a kabát... Maga nem erről a környékről való, ugye?

– Hát nem igazán. Los Angeles-i vagyok – mondta, és közben a lányt figyelte.

Dermesztően hatott rá. Mint őrá a kinti szél.

– Nos, akkor ki maga? És mi ez az egész?

*

Bosch húsz percet várakozott az előtérben, mire Griffin biztonsági embere bevezette az irodába. Griffin egy nagy mahagóni-borítású íróasztal mögött ült. Ugyanott, ahol első találkozásukkor.

Jobbra, egy nyitott függönyű ablakon át, Bosch egy medence mozdulatlan víztükrére látott. Griffin hosszú ujjú edzőruhát viselt, cipzáras garbóval. Az arca kipirult attól a mozgástól, ami neki edzésnek számított.

– Sajnálom, hogy feltartottam – mondta. – Eveztem.

Bosch csak bólintott. Griffin az íróasztala előtti egyik székre mutatott.

– Foglaljon helyet. Mondja el, mire jutott.

Bosch maradt állva.

– Nem fog sokáig tartani – mondta. – A nyom nem vált be. Elmentem Chicagóba, de akit találtam, nem ő volt.

Bosch szavait emésztve Griffin hátradőlt székében. Tehetős és befolyásos lévén, nem volt hozzászokva, hogy valami nem válik be. A dolgok mindig jól alakultak Reginald Griffin, három Oscar-díjas film producere számára.

– Beszélt vele? – tette fel a kérdést.

– Igen – mondta Bosch. – Hosszasan. És a lakást is ellenőriztem, mialatt ő és a szobatársa dolgozni voltak. Semmit nem találtam, ami arra utalt volna, hogy álnéven bujkál. Másvalaki volt.

– Maga téved, Bosch. Ő volt.

– Nyolc éve ment el. Az hosszú idő és az emberek megváltoznak. Főleg az ő korabeli gyerekek.

– Azt hittem, maga beválik, Bosch. A sok kitűnő ajánlás után. Valaki mást kellett volna megbíznom. Úgy látszik, muszáj lesz.

– Ne bajlódjon ezzel. Csupán egy genetikusra van szüksége.

– Miről beszél?

Bosch a kabátja zsebébe dugott kézzel állt. A bélést kivette, miután visszatért Los Angelesbe, de a kabátra változatlanul szüksége volt, mert ott komoly esőzések voltak. Noha Chicagóban nem védte meg a hidegtől, Los Angelesben szárazon tartotta, miközben igencsak közhelyesnek mutatta. A lánya figyelmeztette erre. De legalább nem viselt hozzá kalapot. A kabátja

bal zsebéből elővett egy műanyag zacskót, és előrehajolva az asztalra tette.

– DNS-teszthez – mondta. – A fésűn maradt hajról vettem, amikor bejutottam a lakásba. Csináltasson egy mintát, és hasonlítsa össze a sajátjával.

Az tudományosan igazolni fogja, hogy a lány nem a sajátja.

Griffin fogta a zacskót, és szemügyre vette.

– Azt mondta, van egy szobatársa. Honnan tudjam, hogy nem annak a francos haja?

– Onnan, hogy az illető egy fekete apától származó afroamerikai. Bármely labor meg tudja mondani, hogy ez egy fehér nő haja.

Bosch visszadugta a kezét a zsebébe. Mehetnékje volt. Eleve nem kellett volna elvállalnia ezt a munkát. Abból, amiket az „Éjjeli baglyok" előtt Griffin lánya elmondott neki, világos lett számára, hogy ellenőriznie kell a megbízóit, mielőtt elvállal valamit. Folyton tanul az ember. Bosch új volt a magánnyomozói szakmában. Alig egy éve vált ki a Los Angelesi rendőrség kötelékéből.

Griffin magához húzta az asztalon a zacskót, és betette egy fiókba.

– Ellenőriztetem – mondta. – És addig is folytassa. Biztos lesz még ötlete, ha már annyit nyomozott elhúzódó ügyekben.

Bosch megrázta a fejét.

– Azzal fogadott fel, hogy menjek Chicagóba, és nyomozzak a fotója alapján. Megtettem, és nem a keresett lányra bukkantam. A többi számomra érdektelen. Ha a lánya tudatni akarja, hol van, jelentkezni fog.

Griffin bosszúsnak tűnt: vagy Bosch elutasító szavai, vagy amiatt, hogy meg kell várnia, míg a lánya kapcsolatba lép vele.

– Bosch, még nem végeztünk. Azt akarom, hogy maradjon rajta az ügyön.

– Bárkit felkérhet erre. Elég belenéznie a szaknévsorba. A magam részéről lezártam a dolgot. Végeztünk egymással.

Bosch az ajtó felé fordult. Griffin biztonsági embere állt ott. Kérdően nézett a főnökére, hogy hagyja-e távozni Boscht, vagy tartsa vissza.

– Menjen csak – mondta Griffin. – Alkalmatlan. Nem véletlenül kérte előre a megbízási díját. A lányom behálózta. Tudom, hogy a fotón ő van, és behálózta.

A biztonsági őr kinyitotta az ajtót, és félreállt, hogy a látogatójuk kimehessen.

– Bosch! – szólt utána emelt hangon Griffin.

Bosch megállt az ajtóban, és megfordult, hogy szembenézzen Griffin utolsó sértésével.

– Említette magának Mauit, ugye?

– Nem tudom, miről beszél. Már mondtam, hogy nem a maga lánya volt.

– Részeg voltam, a fenébe is, és soha többé nem tettem ilyet – dühöngött.

Bosch várta a folytatást, de ennyi volt. Megfordult és kiment.

– Egyedül is kitalálok – mondta. Az iroda ajtaja becsukódott mögötte, és ő kifelé tarott nyomában a biztonsági őrrel. Egyszer csak, immár irodája bezártságából, Griffin hangját hallotta.

– Részeg voltam! – harsogta.

Mintha ez bármire mentség volna, gondolta Bosch.

*

Bosch kigördült a kocsibejárón. Remélte, hogy öreg járgánya olajfoltokat hagy a macskaköveken.

Amikor több háztömbnyire volt Griffin házától, megállt a járda mellett. Az ülések közti pohártartóból elővett egy eldobható mobilt, és felhívta az egyetlen beprogramozott számot. Három csengetés után egy fiatal nő hangja szólalt meg:

– Igen?

– Én vagyok – mondta Bosch. – Most hagytam el az apja házát.

– Hitt magának?

– Nem tudom. Nehéz megmondani. A hajszálakat átvette, és elvégezteti a tesztet. Ha az meglesz, talán meggyőzi.

– És nem fogja elvezetni a maga lányához?

– Nem. Róla sose vettek mintát. Az fog kijönni, hogy nincs egyezés senkivel. Remélhetőleg beéri ennyivel.

– De megint szedhetem a sátorfámat. Túl nagy a kockázat.

– Ésszerű megoldásnak látszik.

– Említette Mauit?

– Igen. Amikor távozóban voltam.

– Ugyanazt mondta, amit én?

– A történtekről nem beszélt. De az, hogy szóba hozta, igazolta: helyesen döntöttem.

Hosszabb csönd állt be, mielőtt a lány újra megszólalt.

– Köszönöm.

– Nincs mit. Tartoztam ennyivel. Rájött a fotó eredetére?

– Igen. Egy dedikáláson készült, melyet a krimiszerző D. H. Reilly tartott nálunk a könyvesboltban. „Halálos csapda” című könyvének megfilmesítésére elővásárlási joga volt apám cégének. Nem tudtam. Az irodája gyűjti a produkcióikkal és a javadalmaikkal kapcsolatos összes médiatalálatot. Ezek alapján célzottan tud reklámozni. A vakszerencse műve volt. A fényképen a háttérben állok, és kiszúrhatott, amikor átnézte a Reillyvel meg a könyvével kapcsolatos híranyagot.

Bosch belegondolt. Valós eshetőség. Egy dedikálási fotó ad tippet egy elszökött lány kereséséhez. Griffin nem árulta el Boschnak a fotó eredetét, amikor felfogadta és ráállította az ügyre.

– Angela – szólalt meg Bosch –, mindent összevetve, érdemes lenne munkahelyet változtatnia. De nem ebben a városban. Egy másikba kéne költöznie.

– Lehet, hogy igaza van – mondta a lány csendesen. – Csak szeretek itt lenni.

– Keressen valami melegebb helyet – mondta Bosch.

A lány hosszan hallgatott. Azon rágódott, hogy megint odébb kell állnia, nehogy az apja megtalálja.

Eközben Boschnak bevillant a festmény. A magányos férfi a pultnál. Eltűnődött, vajon meddig képes Angela éjjeli bagolyként városról városra vándorolni és mindig egyedül lenni a pultnál.

– Tudja, mit? – törte meg a csendet. – Nem dobom el ezt a telefont, rendben? Nem így terveztem, de megtartom. Bármikor felhívhat, oké? Ha segítségre van szüksége, és akkor is, ha csak beszélgetni akar. Hívjon bármikor, rendben?

– Oké – felelte. – Azt hiszem, én is megtartom ezt a telefont. Hívjon maga is...

Bosch rábólintott, noha nem látott előre addig.

– Így lesz – mondta. – Vigyázzon magára...

Befejezte a hívást, és a ballonkabátja zsebébe csúsztatta a telefont. A visszapillantótükörben ellenőrizte a hátulról jövő forgalmat. Megvárta, míg be tud sorolni, és elindult a járda mellől. Éhes volt, szeretett volna enni valamit. Ismét eszébe jutott a pultnál magányosan ülő férfi.

Az a férfi én vagyok – gondolta vezetés közben.

Szilágyi Mihály fordítása
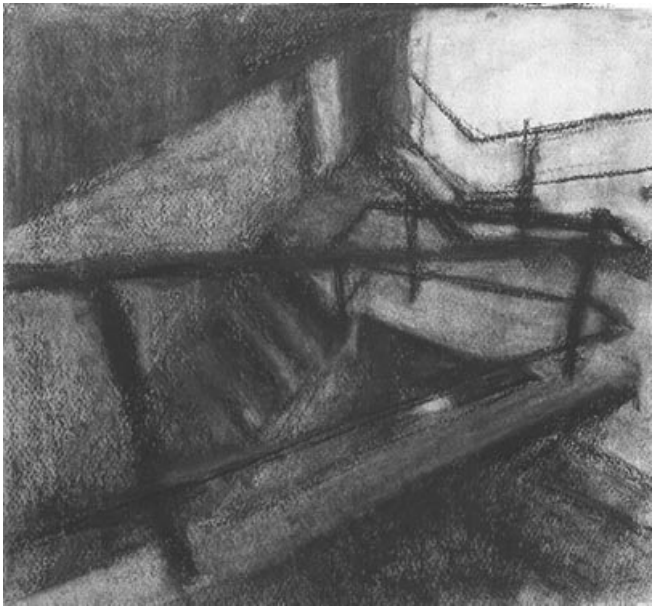
Micheal Connelly (sz. Philadelphia, 1956) amerikai író, eddig 38 krimi szerzője. Többnek Hieronymus „Harry" Bosch magánnyomozó a főhőse. 2002-ben Clint Eastwood rendezésében és főszereplésével került filmvászonra a *Véres munka* (Blood Work) című regénye. 2011-ben Matthew McConaughey főszereplésével filmesítették meg *Az igazság ára* (Lincoln Lawyer) című bestsellerét. A történetet a Netflix 2022-től tv-sorozattá alakította. Connelly minden jelentős nemzetközi díjat elnyert bűnügyi regényeivel, a többségük magyar fordításban is megjelent.